

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **N. Q. Ch.**, zastoupeného Mgr. Matúšem Bónou, advokátem se sídlem v Brně, Novobranská 14, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 9. 2005, č. j. 59 Az 196/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 25. 10. 2004, č. j. OAM-3014/VL-10-05-2004, bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodné.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že důvody, na které odkazoval v řízení o udělení azylu, se mohou jevit jako hospodářské. Avšak při odpovědném

a svědomitým přístupem k věci je nutno se zabývat příčinami postavení stěžovatele v zemi jeho původu. Tyto příčiny dle stěžovatele mohou naplňovat zákonné důvody pro poskytnutí ochrany dle zákona o azylu. Za bezvýhodnost jeho situace totiž může výlučně veřejná moc v zemi jeho původu, která přímo i nepřímo řídí distribuci prostředků k uspokojování existenčních potřeb, když za současného uspořádání poměrů nezbyvá obyvatelstvu žádný dostatečný prostor pro jiný životní způsob mimo její vliv. Veřejná moc je tedy téměř monopolním nositelem prostředků k zajištění základních práv občanů, která však v důsledku jednání veřejné moci nejsou chráněna vůbec. Z toho je zřejmé, že jen podstatná změna poměrů by byla skutečným východiskem z dané situace. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgán se při hodnocení jeho žádosti nezabýval těmito souvislostmi, proto nepostupoval řádně a svědomitě, když těmito vadami trpí i rozhodnutí krajského soudu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že důvodem pro zamítnutí stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byla ta okolnost, že v průběhu azylového řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o jeho pronásledování. Správní orgán se domnívá, že nastíněné problémy stěžovatele nejsou azylově relevantní. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správního orgánu neshledal. Ze správního spisu jasně vyplynulo, že důvodem, pro který stěžovatel podal žádost o azyl, byly jeho ekonomické problémy. Jak sám uvedl v žádosti o udělení azylu ze dne 12. 10. 2004, ve Vietnamu nemohl získat stálé zaměstnání, měl zde existenční problémy. Proto se rozhodl odjet do České republiky, kde žije nelegálně. Když mu bylo uděleno správní vyhoštění, požádal o azyl. Z výše uvedeného je zcela zřejmé,

že tyto skutečnosti naplnily zákonnou dikci ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, proto správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou.

K dalším stížním námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, neboť porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti dospěl k závěru, že se jedná o novosti.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu